

Ο σταυρός είναι ο θρίαμβος της αγάπης – Κυριακή μετά την Ύψωση.

Αρχιμανδρίτης Δωρόθεος Τζεβελέκας (†).

«Όστις θέλει οπίσω μου ελθίν απαρνησάσθω εαυτόν ...»

Η πορεία του ανθρώπου στην ένωσή του με τον Θεό είναι πορεία φυγής από τον εγωκεντρισμό και πορεία προς την χριστοκεντρικότητα της ύπαρξής του. Ο Χριστός είναι η αλήθεια προσωποποιημένη και η εθελούσια βίωση της αλήθειας είναι το ζητούμενο.

Κάθε άνθρωπος έχει ένα σταυρό. Ο σταυρός αυτός μπορεί να είναι μία ασθένεια μακροχρόνια, ένα πρόβλημα στην οικογένεια, ένα παιδί στα ναρκωτικά, μία δυσκολία. Ο άνθρωπος καλείται να άρει τον σταυρό του, δηλαδή να διαχειρισθεί εν Χριστώ ό,τι τον θλίβει, να υπομείνει, να ακολουθήσει τον Χριστό στον δρόμο του σταυρού και του πάθους.

Ο Κύριος είπε: «μη πλανάσθε, εν τω κόσμω θλίψεις έξετε. Εάν εμέ εδίωξαν και υμάς διώξουσι... αλλά θαρσείτε, εγώ νενίκηκα τον κόσμον». Είναι λοιπόν αναπόφευκτο γεγονός η παρουσία δυσκολιών στην ζωή. Ο Χριστός μάς προειδοποίησε να κτίσουμε την οικία μας σε σταθερό έδαφος, να έχουμε Αυτόν για θεμέλιο, και όχι την άμμο. Γιατί όταν πνεύσουν άνεμοι και θύελλες θα πρέπει να αντέξει. Δεν είπε εάν πνεύσουν οι

άνεμοι αλλά όταν πνεύσουν. Κάθε έργο θα δοκιμασθεί και τίποτε δεν θα μείνει κρυφό. Μας συμφέρει λοιπόν να βασίσουμε την ζωή μας στον Χριστό.

Προϋπόθεση για όλα αυτά είναι η απάρνηση του εαυτού, να μην ανήκει κανείς στον εαυτό του. Αυτό είναι το δυσκολότερο μέρος της πορείας. Ο Απόστολος Παύλος λέγει: «ουκ ανήκετε εαυτοίς, ηγοράσθητε τιμής». Ο άνθρωπος έχει μία ροπή στην ηδονή, από όπου πηγάζει η οδύνη, και τείνει να θεωρεί τον εαυτό του, τους άλλους ανθρώπους και τα κτίσματα ως τον κόσμο του. Πνευματική ενηλικίωση είναι να διακρίνει τον Κτίστη και όχι τα κτίσματα και να βγει από το ψεύδος που τον δυναστεύει. Όταν, λοιπόν, ο Χριστός λέγει ότι όποιος θέλει να σώσει την ψυχή του πρέπει να την απωλέσει, αυτό ακριβώς εννοεί. Το μεγαλύτερο εμπόδιο προκειμένου ο άνθρωπος να μπορέσει να αγαπήσει τον Θεό και τον πλησίον είναι η φιλαυτία. Ο άνθρωπος πρέπει να βγει από την αγάπη του εαυτού του που τον καταδυναστεύει και να μπορέσει να αγαπήσει με ανιδιοτέλεια. Να αγαπήσει χωρίς ωφέλεια ή σκοπιμότητα. Η πορεία προς την σωτηρία είναι μία πορεία προς την αγάπη. Δεν θα μπορούσε να ήταν διαφορετικά εφόσον ο Θεός είναι αγάπη.

Ο σταυρός λοιπόν είναι ένα επεισόδιο στην πορεία για την αγάπη, την πορεία για την Ανάσταση. Για τους λόγους αυτούς η Ορθοδοξία είναι Σταυροαναστάσιμη. Ο Σταυρός είναι αυτά που πρέπει να απολέσει ο άνθρωπος για να φθάσει στην αγάπη. Φαίνεται αρχικά σαν θυσία, όμως είναι ένα ελάχιστο τίμημα αγάπης για να πλησιάσει κανείς τον Θεό. Δεν είναι θυσία όπως ο Σταυρός του Χριστού, είναι όμως θυσία του «εαυτού», που μοιάζει επώδυνη, είναι όμως λυτρωτική. Από αυτήν την άποψη η εν Χριστώ ζωή είναι αναγέννηση και, όπως είπε ο Χριστός στον Νικόδημο, είναι απαραίτητος όρος για την αιώνια ζωή. Η επίγεια ζωή είναι λοιπόν μία περίοδος μεταστροφής του έσω ανθρώπου, μία κίνηση προς τον Θεό και τους άλλους ανθρώπους, μία διαδικασία χριστοποίησης με σκοπό την θέωση.

Ο Θεός με την ενανθρώπιση του Λόγου αναδημιούργησε τον κόσμο, εθέωσε την ανθρώπινη φύση και αναμένει την μικρή δική μας συνέργεια για τον σκοπό αυτό, την εθελούσια έμπρακτη αποδοχή της ευεργεσίας. Ο άνθρωπος προικισμένος με το αυτεξούσιο πρέπει ελεύθερα να αποδεχθεί

την σωτηρία του. Ο προσωπικός σταυρός είναι, λοιπόν, η αποδοχή του σωτηρίου έργου του Χριστού. Φαίνεται δύσκολο να ταπεινώνομαι, να ανταποδίδω μόνο καλό, να υπομένω, στην ουσία όμως αυτό είναι η έκφραση της αγάπης μου προς τον Χριστό. Όπως ο Χριστός υπέμεινε τον Σταυρό για την υπερβολική αγάπη που μας έχει, έτσι και η θυσία του εγωισμού είναι η ανταπόδοση εκ μέρους μας της άμετρης αγάπης του. Είμαστε όλοι σταυροφόροι επειδή τον αγαπούμε και δεν μπορείς να αγαπήσεις χωρίς σταυρό. «Θυσία τω Θεώ πνεύμα συντετριμμένον» και η συντριβή αυτή προέρχεται από την θραύση του κελύφους της φιλαυτίας, της ψεύτικης ζωής, της υποκρισίας. Ο σταυρός είναι ο θρίαμβος της αγάπης.

Το πολίτευμά μας είναι ως εκ τούτου σταυρικό. Οι φυλάσσοντες το πολίτευμα του Χριστού δια του Σταυρού είναι ουρανοπολίτες. Στον κόσμο συγκρούονται δύο πνεύματα: το κοσμικό και αυτό της Εκκλησίας. Ο Σταυρός είναι ανοησία για τον κόσμο, παραλογισμός. Έτσι όμως νικάται ο κόσμος: με την μικρή καθημερινή μικρή ή μεγάλη θυσία από την μεριά μας. Ο Χριστός ενίκησε τον κόσμο και το κοσμικό πνεύμα, οι «συνεργοί» του όμως, ένας στρατός αθώων που «ελογίσθησαν ως πρόβατα σφαγής» συνεχίζουν, με την χάρη του, την εποποιΐα της αγάπης μέχρι την τελική κυριαρχία της.

Από το βιβλίο: Αρχιμανδρίτου Δωροθέου Τζεβελέκα, ΔΙΗΓΗΣΟΜΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΣΟΥ (η αγάπη του Θεού στα κυριακάτικα Ευαγγέλια). Θεσσαλονίκη 2015.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>